

LIBRIS

We know
books

Letiția Ilea

un singur poem

LIMES
2022

crochiu

prieteni dintr-o altă viață
al căror nume abia ți-l amintești.
cărți citite de-a valma
ce nu mai îți spun mare lucru.
obiecte strânse sânguincios
peste care se depune lent praful.

în după-amiaza de vară
stai aplecată ca un semn de întrebare
în mijlocul durerii ce te-nconjoară.
neputincioasă asemeni unui copil ce încă
nu a învățat să meargă.

o să vină vremea îți spui
o să vină vremea când toate astea vor fi uitate
când ochiul se va desprinde de lacrimă
când scrâșnetul se va desprinde de dinți
trebuie numai să fii pregătită
să aștepti cuminte să se vindece
cicatricea cu care ai fost crestată
înainte de naștere

CUPRINS

vegetație pitică.....	7
așteptarea	8
fără mama.....	9
ne obișnuim.....	11
dimineața.....	12
colecții	13
primul telefon portabil	14
o boală de sezon	17
ceva s-a schimbat.....	18
întâlnirea poezilor	19
country music	20
cafeaua	21
un număr	22
kwit.....	23
floare de gheață	24
noi melodii	26
știrile de seară	27
ascensiunea	28
în rest tot cum știi.....	29
o după-amiază goală.....	30
seismograf	31
darul	32
întâlniri	33
mesaj în mare	34
mușcătura	35
autobuzul.....	36
vina	37
fără iubire	39

o zi însorită.....	41
privirea.....	43
fericire	44
despre dorințe.....	45
de dimineață	46
și azi.....	47
poem de dragoste.....	48
duminica.....	49
șiragul	50
un obiect de preț.....	51
spaima.....	52
recviem	53
un singur poem	54
ceva foarte apropiat	55
pauza de publicitate.....	56
temperaturi peste medie	57
înainte de somn	58
dacă n-ai fi scris	59
au mai rămas.....	61
verbe neregulate.....	62
sâmbăta morților	64
vine o zi.....	66
altceva	67
aprilie	69
abracadabra.....	71
*** (în zorii sângerii).....	73
crochiu	74

vegetație pitică

ai scris cel mai adesea
despre o pierdere
tata mulți prieteni câțiva ani frumoși
cu fiecare literă așternută pe ecran
cei duși se fixau și mai tare în locul
fără întoarcere
distanța devenea definitivă
și durerea ți se încrusta în inimă
așa cum apa erodează țărmul unei insule
apoi a crescut o vegetație pitică
cu rădăcini torsionate și tulpini pârjolite
ai numit-o viață și te-ai bucurat
cum se bucură câinele de un țărc îngust
după ce a stat ani în șir în lanț
acum cei duși nu se mai întorc
nici măcar în vis
cuvintele se înlănțuie pe ecran
desprinse de sensul lor
apa acoperă insula în fiecare noapte
plantele pitice plutesc
cu rădăcinile în sus

așteptarea

am așteptat mereu ceva.
să cresc mare să iau trenul de una singură
să plec de-acasă.
apoi ziua de salariu
o despărțire salutară
vacanța sau rezultatul vreunei analize.
un timp pus între paranteze
în care eram mereu în alt loc
decât unde eram cu adevărat
mereu cu câțiva pași înainte
față de clipa prezentă.
acum învăț să prind rădăcini
în alunecosul acum
din trecut mă cheamă chipuri șterse
întâmplări ce au lăsat cicatrice
ziua de mâine nu mai e ademenitoare
nu mai aștept nimic
m-am împrietenit cu toamna și frigul
să nu înaintez o nouă rană să nu îmi fac
frica mi-a cuprins gleznelor ca cimentul proaspăt
dimineața vine cu un chip pe care nu-l recunosc.

fără mama

a trecut aproape un an fără mama.
încă nu am scris poemul care să cuprindă
ceea ce e de necuprins.
vocea ei care îmi spunea să fiu atentă când trec strada
deși părul meu începuse să albească.
îngrijorarea ei permanentă
pe care eu o alimentam parcă intenționat.
ochii ei cu vederea slăbită deslușind însă paginile
revistelor literare pe care le primesc.
măruntul gest de a șterge praful de pe cărțile adunate
o viață întreagă pe care știa că nu mai e timp să le
citească.
felul în care și-a îngrijit sora dându-i zile din zilele ei.
aceasta i-a supraviețuit exact șapte zile.

am în față un teanc cu fotografii vechi
ea știa istoria fiecărui chip: unde a trăit câți copii a avut
când a murit. mereu eram cu gândul în altă parte
când îmi explica. așa că nu am reținut evident nimic.
am pierdut acum și acele chipuri
rude îndepărtate prieteni vechi. s-au dus și ei.
acolo unde sunt sigur au întâlnit-o pe mama
care se rușinează ca în alte dăți de fiica ei aiurită.

cel mai tare îmi lipsește râsul ei „ca o mitralieră”
- așa spunea despre ea un coleg de școală primară –
cel mai tare îmi lipsesc cuvintele noastre inventate
care acum sunt inutile
cel mai tare îmi lipsește totul. ea.

a trecut aproape un an.
câinele încă o așteaptă.
de fiecare dată când venim de la plimbare
adulmecă întreaga casă poate-poate s-a întors.
nu știu ce am făcut în tot acest timp
nimic care să rămână nimic cu sens
micile mele disperări din poemele vechi îmi par derizorii.

visez adesea că marfa mă mângâie pe frunte
cum în copilărie când eram bolnavă.
îi simt palmele mari cu pielea înăsprită de munca de o
viață
poate într-adevăr de acum urmează doar o lungă boală
punctată de primăveri care nu mă mai bucură
dezamăgiri prietenii pierdute.

simt că am lovit pragul de sus și pe cel de jos deopotrivă.
o durere atât de puternică și îndelungată te amorțește.
mai mult de atât nu se poate
cineva să amestece cărțile din nou
să mă ia de mână
să mă treacă strada.

ne obișnuim

cu cafeaua fără zahăr
cu masa cu un singur rând de tacâmuri

ne obișnuim cu vara ce aduce a toamnă
cu serile fără un mâine

până la urmă ne obișnuim cu toate
înaintăm prin viață
într-un singur picior
sărind ca la șotron pe linie

ne dorim o voce care să spună
„de la capăt”
dar nu mai e nimeni

ne obișnuim
să ne obișnuim

dimineata

vorbele tale le-a spus altcineva
visele tale le-a trăit altcineva
versurile tale le-a scris altcineva
ție ți-a rămas doar un locșor
pe o insulă sub furtună
înghițită încet de ocean
aici ștergi una câte una zilele de pe răboj
inventezi nume pentru buruienile necunoscute
într-o limbă pe care nu o mai vorbește nimeni
uneori îți aduci aminte:
sărbători prieteni primăveri
peste toate s-a așternut mușchi verzui
cum în cimitirele părăsite.
dimineata e departe ca steaua icar

colecții

într-o cutie de metal
țin vederi de la prieteni
de pe vremea când lumea
încă trimitea ilustrate.

într-un geamantan în debara
e colecția de casete audio
câteva sute.

fiecare o mare bucurie la vremea ei.
toate inutile acum. vetuste.

într-un colț din inimă
sunt momentele adevărate
prieteni iubiri.

peste ele se așterne lent uitarea
ca o mazăgă.

hai prietene
să pornim casetofonul
să lipim banda ruptă
să dansăm încă o dată.
cât ține lumina apusului.

primul telefon portabil

am coborât într-o vară din tren în ploiești
un oraș necunoscut
am dat adresa taximetristului.
m-a întrebat imediat: scara lui nino?
era prietenul taximetriștilor pe care îi răsfața
cu kent lung.
și mi-am amintit atunci și acum de brett
care i-a zis într-o seară unui taximetrist de la teatru:
„condu de o sută de lei”
pentru că pur și simplu nu dorea să meargă nicăieri.
brett purta numele unui personaj din fiesta lui
hemingway
care întrebat dacă i-a plăcut parisul
a răspuns că nici măcar n-a ieșit din casă.

nino inventase primul telefon mobil din ploiești
mult înaintea companiei vodafone.
stătea în sufragerie cu telefonul în mână și perora:
„o să-i montez un fir de o sută de metri și îl iau cu mine
peste drum
la non-stop. dacă-ți mai amintești ceva poți să mă suni”
o invenție inutilă ca multe din invențiile lui nino
din moment ce aparatul era unul singur.

un singur poem

în micul apartament al lui nino își dădeau zilnic întâlnire
muschetarii orașului tratați întotdeauna regește cu kent
cafea
și alte licori. dacă vreunul din ei îl uita mai mult de două
zile
nevenind nesunând nino se ofilea ca un ghiocel prins de
îngheț.
trădarea de prieteni era o crimă ce nu putea fi iertată decât
cu un surâs larg
și încă o cafea. nino de-abia aștepta să-și ierte prietenii.

într-o seară și-a luat costumul bun o cămașă albă și bani
din belșug.
a luat masa la restaurantul de peste drum.
fără blânduț care îl veghea acum din alte lumi.
fără prieteni care erau pe la casele lor tot mai des.
suferința nu e plăcută la vedere.
la ce s-o fi gândit când mânca felurile lui preferate pentru
ultima dată?
în timp ce bea ultima cafea bună?

ajuns acasă și-a dat seama că viața nu-l mai încăpea. era
prea multă înlăuntrul lui.
așa că a scos-o afară cum a putut.
municipalitatea a pus o plăcuță pe blocul în care a locuit.
apartamentul s-a vândut. vânzările de kent și cola au
scăzut drastic la non-stop.